

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

El diàleg La Vanguardia - Catalán - 10/06/2018	3
P e s a m b a l e El Periódico de Catalunya - Catalán - 10/06/2018	4
Director immens, immensa orquestra Ara - 10/06/2018	5
Campanada musical La Vanguardia - Catalán - 09/06/2018	6
Clàssica La Vanguardia - Catalán - 10/06/2018	7
Raimon El Punt Avui - 11/06/2018	8
Rattle, el progresivo El País Edición Cataluña - 09/06/2018	9
VIDA SOCIAL La Mañana Diari de Ponent - 11/06/2018	10
El Concurs de Piano Ricard Viñes, entre els més importants del món La Mañana Diari de Ponent - 09/06/2018	11
Laura del Río en el Auditorio La Provincia Diario de las Palmas - 10/06/2018	12
La prosòdia de la protesta La Vanguardia - Catalán - 11/06/2018	13
Veure per descreure El Periódico de Catalunya - Catalán - 10/06/2018	14
BIBLIOTEQUES PÚBLIQUES, EL NOSTRE COMPROMÍS Diario de Mallorca - 10/06/2018	15

CRÍTICA DE CLÀSSICA

El diàleg

Berliner Philharmoniker

Director: Simon Rattle
Lloc i data: Cicle BcnClassics.
 Palau de la Música (8/VI/2018)

JORGE DE PERSIA

No és fàcil començar aquestes consideracions, després de gairebé tres hores intenses de música d'alt nivell... perquè, a més, a la pausa del concert, i després d'haver escoltat *Tanz auf dem Vulkan*, de Jörg Widmann, i la *Simfonia núm. 3* de Witold Lutoslawski, tothom semblava encantat. Músiques dels segles XX i XXI (!) excel·lents, i amb una interpretació al seu nivell. La realitat desmenteix el supòsit que hi ha camps vedats i la bellesa (un dels misteris de la raó) sempre captiva. És un concepte que marca la cultura d'Occident, com també el del diàleg, el del canvi d'idees, el de no donar per acceptat res a priori. I aquest sembla que ha estat l'argument central d'aquesta proposta de sir Simon Rattle a l'últim concert de la gira amb l'orquestra de la qual és titular des del 2002 i amb

la qual tan sols li queda algun compromís per deixar la seva responsabilitat. A l'esdeveniment hi van ser presents el president Torra i el comissionat de Cultura Subirats.

Semblava que en el comiat hi havia emoció, agraïment del director cap als solistes de la seva orquestra i, sobretot, emoció i compromís en la imponent versió de la *Primera Simfonia* de Johannes Brahms. A mesura que avançava la simfonia subratllava com a substancial en interpretació el segon moviment, després també el tercer, o parts del quart..., en la conclusió que en tots hi va haver un exercici d'art, una cosa singular que fa d'aquesta orquestra –amb aquest director, esclar– una de les més importants del món. Perquè és un organisme vital, que no dona res per resolt fins que ho ha aconseguit. Hi ha la tasca del grup de contrabaixos en el segon temps, la límpidesa i bellesa de so i fraseig de solos de clarinet i oboè, o de trompa, i les flautes. I què es pot dir de l'exercici magistral de tensió, amb el batec del timbal al començament i la corda sense forçar el so. I parlant de matisos, una

MONIKA RITTERSHAUS

Simon Rattle dirigint la Filharmonica de Berlín ahir al Palau durant l'últim concert de la seva gira

veritable antologia en el fraseig, en les respiracions, un veritable exercici de cambra portat a una gran orquestra en què preval el diàleg. Rattle no marca implacable, porta un ritme interior propi de l'obra, dialoga amb els instruments, subratlla la tensió en les frases i l'expressió puntual, sembla que s'hagi d'ocupar de les dinàmiques, que sorgeixen gairebé espontànies en el grup.

L'obra de Widmann que va

obrir el programa, exuberant, treballa amb un notable contrapunt tímbric, desplaçaments sonors en l'espai i amb glissandi, i imposa el component rítmic en un aparent, de vegades, caos sonor intel·ligentment construït. Això, per una orquestra propietària de la brillantor i la qualitat del so. Una cosa que també –i en això hi ha la intel·ligència del programa de Rattle– va ser substancial en la *Simfonia* de Lutoslawski, obra

magistral en l'espacialitat tan ben realitzada per la corda, mestre en el contrapunt i el treball de textures.

Tota aquesta festa va tenir un preludi al Petit Palau amb una formidable feina de l'Orfeó, Cor de Cambra i Cor Jove i grup de metalls i timbal, dirigits aquest cop per Rattle, amb versions singulars d'obres de Casals, o l'expressiva música de Purcell i Vaughan Williams. L'enhorabona.●

► Simon Rattle, dirigint la Filharmònica de Berlín.

Apoteosi amb Rattle

CRÒNICA La Filharmònica de Berlín va tancar la temporada de BCN Clàssics al Palau

CÈSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

Aquí ho deixo, sembla dir sir Simon Rattle (Liverpool, 1955) a la seva gira de comiat de la Filharmònica de Berlín. En l'apoteòsic concert de tancament de la temporada de BCN Clàssics de divendres al Palau, no va fer res més que mostrar la vigència del seu llegat com a titular durant 16 anys d'aquesta formació. La continuïtat de la tradició continua vigent. Però el camí emprat per Rattle, sense renunciar a mantenir aquest llegat sonor, ha potenciat la interpretació de les músiques del segle XX i les més contemporànies amb resultats espectaculars, que esperem que es mantinguin amb el seu successor, Kirill Petrenko.

Amb 63 anys, el mestre manté un apassionament admirable que connecta de manera màgica amb els seus extraordinaris instrumentistes. Aquesta orquestra no és només una maquinària ben greixada, sinó un remolí d'idees que sorgeix com a resultat de la feina compartida entre músics i director. Cada un té l'oportunitat d'expressar la seva pròpia veu, però sempre des de la integració en el conjunt. En aquest *tour* europeu, la formació viatja amb els seus solistes més destacats, entre ells els espanyols Luis Esnaola (violí) i Joaquín Riquelme (viola). Aquest fet els permet assolir una dimensió infinita de la seva contrastada sonoritat.

TÈCNICA ALEATÒRIA CONTROLADA // No és casual que la primera obra fos de Jörg Widmann (Munic, 1973), una de les figures alemanyes més representatives de la música del segle XXI, amb nombroses peces, entre les quals, la reeixida òpera *Babylon* que va estrenar a Munic amb direcció es-

cènica de Carlus Padrissa. El compositor va rebre l'encàrrec d'una peça curta de comiat del director, *Dansa sobre el volcà*, que s'inicia i s'acaba a ritme de jazz, amb Rattle entrant en escena quan els músics han interpretat els primers compassos i acomiadant-se abans d'acabar. Al mig hi ha una explosió amb timbres sonors que al·ludeixen als rius de lava que baixen des del cràter.

La recreació de la *Sinfonia número 3* de Witold Lutoslawski va ser pròpia d'extraterrestres. Aquesta aventura, basada en l'anomenada tècnica aleatòria controlada, segons la qual els instrumentistes tenen molta llibertat d'execució abans de la confluència amb els moments d'unió, va

La mítica formació va entusiasmar amb un programa clàssic i contemporani

entusiasmar la sala. El joc sincronia-asincronia de la partitura va trobar en els filharmònics el diàleg fins a arribar al màxim de l'expressió tímbrica.

El tancament amb la *Sinfonia número 1* de Johannes Brahms, exposada amb un equilibri i uns colors aclaparadors, no va fer sinó confirmar la categoria d'aquesta formació. Un concert memorable, que va acabar amb el públic dret per aclamar la descomunal exhibició. Abans, el mestre havia dirigit al Petit Palau les corals de l'Orfeó Català, amb un programa de motets de Pau Casals i altres peces, amb la col·laboració d'un grup instrumental encapçalat per l'organista Juan de la Rubia. Una meravellós experiència per completar el dia Rattle. ▬

Director immens, immensa orquestra

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

'Sir Simon Rattle'

PALAU DE LA MÚSICA, 8 DE JUNY

La tria de les obres d'aquest últim concert de l'última gira de Sir Simon Rattle com a titular de la Filharmònica de Berlín va ser una manifestació admirable de l'ètica artística del director britànic: partitures dels segles XIX, XX i XXI per a un intèrpret que, tot respectant la tradició, sempre ha tingut una mirada inquisitiva i un desig irrenunciable d'examinar l'horitzó, tant musical com social, de l'orquestra. *Tanz auf dem Vulkan*, de Jörg Widmann, és un encàrrec per a aquests últims compassos de Rattle a Berlín, una peça enjogassada per la seva guspirejant successió de petites fórmules, que comença i acaba sense el director mentre l'orquestra esdevé una fastuosa *big band*. La *Sinfonia núm. 1* de Brahms era el títol més normal del programa, però no per previsible va ser menys lloable la lectura que en va fer Rattle, d'unes proporcions perfectes, amb unes transicions admirablement negociades i un equilibri ideal entre èpica i lírica (amb quin so més vellutat va cantar la corda en l'*Andante sostenuto*).

Artista generós i comunicatiu, Rattle encara va tenir temps abans del concert de dirigir per primer cop en la seva carrera un programa exclusivament coral, en un Petit Palau atapeït amb l'Orfeó Català, el Cor Jove i el Cor de Cambra del Palau, i un petit grup instrumental. Tot i la forçosa brevetat de la sessió, Rattle va deixar la seva petja en un programa que viatjava de Catalunya (Casals) a Anglaterra (Purcell, Vaughan Williams). Va ser el pròleg òptim a un concert que, si amb Widmann i Brahms va ser extraordinari, amb la *Sinfonia núm. 3* de Lutoslawski va assolir nivells estratosfèrics. Amb tots els primers espases a ple rendiment (com Emmanuel Pahud a la flauta, Albrecht Mayer a l'oboè o Andreas Ottensmeyer al clarinet) i una admirable capacitat d'escolta mútua, la Filharmònica de Berlín va desplegar una allau de subtils sonores, esperonada per un Rattle amatent a tots els sortilegis de la partitura. Un comiat inoblidable. —

▶ 9 Junio, 2018

CRÍTICA D'ÒPERA

Campanada musical

Orfeo ed Euridice

Intèrprets: Philippe Jaroussky, Chantal Santon, Ernőke Barath. Cor de Cambra del Palau. I Barocchisti. **Director:** Andrea Marchini
Lloc i data: Palau de la Música Catalana (5/6/2018)

ROGER ALIER

A la història de l'òpera hi ha una data fonamental: la del 5 d'octubre de

1762, quan es va estrenar a Viena un títol emblemàtic que no ha desaparegut mai de la pràctica general: *l'Orfeo ed Euridice* de Gluck, compositor oficial de la cort vienesa que va presentar com a homenatge a l'esposa de Maria Teresa, Francesc Josep de Lorena, una creació amb la qual el compositor i el seu llibretista, el mig aventurer italià Raniero de Calzabigi, van voler emprendre una reforma de l'òpera en sentit neoclàssic: eliminació de la faramalla

vocal i ornamental barroca, en benefici de la simplicitat, la claredat i el retorn a la idea clàssica del drama musical grec. L'obra va tenir fortuna (va arribar a Barcelona el 1780, després d'haver recorregut Itàlia). La llarga història d'aquest títol l'ha subjectat a canvis, alteracions i fins i tot falsificacions; Hector Berlioz la va voler salvar de l'oblit fent que el paper central el cantés una mezzosoprano que al castrat l'havia substituït Gluck a París per un tenor agut típic d'aleshores, que pocs poden cantar avui dia –Flórez n'és una excepció.

La que vam sentir al Palau va ser la versió original de 1762, sense els afegits que s'hi van anar fent, i amb

un contratenor (el millor substitut vocal per al rol) amb la qualitat de Jaroussky, que va suscitar un immens entusiasme (el Palau, ple de gom a gom, va acabar aclamant-lo). Jaroussky va ser un Orfeo perfecte, amb el timbre brillant que el caracteritza, i una musicalitat a tota prova i una pronunciació italiana correcta. Amb ell, la soprano francesa Chantal Santon –només al darrer acte– va complir amb tota professionalitat i va lluir una veu perfecta. La soprano hongaresa Ernőke Barath va arrodonir la funció en el des-tacat paper de l'Amor, amb les seves intervencions fonamentals en la trama, rubricades amb el tercet fi-

nal. Tot plegat, amb el suport excel·lent i ferm del Cor de Cambra del Palau de la Música, que va fer una actuació lluida i molt valorada pel públic, que li va dedicar fortes ovacions. La funció es va fer sense interrupcions i el públic es va contenir per no esclatar a aplaudir després de la famosa ària “Che farò senza Euridice?”, un dels moments clau de Jaroussky. L'orquestra I Barocchisti va ser un excel·lent aglutinador, sota la batuta atenta i eficaç del director d'Udine, Andrea Marchini. Cal ressaltar la bellesa de les intervencions de l'arpa de la formació, dins un marc de gran excel·lència de tot el conjunt instrumental. ●

10 Junio, 2018

ÀLEX GARCIA / ARXIU

Clàssica

MARICEL CHAVARRÍA

SOL GABETA, APASSIONADA DE PAU CASALS.

Aquesta quarta edició de la Diada Pau Casals a Barcelona –celebració a què s'ha sumat la ciutat de Montevideo– el Palau de la Música (la sala on el mestre dirigia la seva orquestra) acull la violoncel·lista argentina Sol Gabeta, que es declara una enamorada de Casals des que el va escoltar en un disc amb el Concerto de Schumann. Per això la seva actuació comença amb obres de Schumann (les populars *Opus 102*), i després de Britten, que era un gran defensor de la República espanyola (*Sonata en do major, op. 65*), i la *Sonata en sol menor op. 65* de Chopin. Vindrà acompanyada del pianista Bertrand Chamayou.

12/VI. PALAU DE LA MÚSICA CATALANA. 20.30 HORES

UNA IMPACTANT MASSA SONORA PER INAUGURAR EL SÓNAR.

Una de les obres capitals del minimalisme musical, *In C* (en do), del compositor nord-americà Terry Riley,

que va suposar una renovació estètica contra l'academicisme serialista als EUA dels seixanta, protagonitzarà la inauguració del Sónar. Serà en consonància amb el cicle Sampler Sèries de L'Auditori. El director i percussionista Brad Lubman dirigirà l'OBC en una obra que va ser escrita per a un nombre indeterminat d'interprets, que interactuen de manera aleatòria. Una massa sonora que evoluciona sobre la pulsio constant de la nota do.

14/VI. L'AUDITORI. 20 HORES

AIXÍ PARLÀ ZARATUSTRA... I JOSEP PONS. El director musical del Liceu dirigeix la Simfònica del teatre en aquest poema per al qual Richard Strauss es va inspirar en l'obra de Nietzsche –i que després va popularitzar Stanley Kubrick a *2001: Una odissea de l'espai*–. Obrirà el programa el segon dels dos concerts per a piano de Brahms, amb François Frédéric Guy com a virtuós solista.

15/VI. TEATRE DEL LICEU. 20 HORES

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Raimon

Ha sortit l'àlbum que conté els materials de l'últim recital. La síntesi final, al Palau de la Música, de tota una trajectòria que es

tanca en plenitud. Raimon va explicar que acabava el recital de la mateixa manera que havia començat amb la cara *Al Vent* i un cant al vent. Molts de la nostra generació hem completat amb Raimon també la nostra trajectòria vital, intel·lectual i política. La maduresa ens permet mirar enrere sense deixar mai de pensar el futur. L'àlbum, amb dos CD i DVD, té en aquest sentit un valor documental i testimonial i amb la mateixa fotografia del primer disc ens aporta una alta capacitat d'evocació, sense nostàlgia.

Raimon, poc amb la guitarra dels inicis, i més amb les noves músiques que ha anat incorporant, va desgranant una tria que combina i alterna el vell i el nou, les arrels més remotes i la fina ironia més recent. Amb les constants de l'amor, dels poetes (Espriu més, però també Ausiàs Marc i més), del combat i la lluita, de València i Xàtiva, dels amics d'aquí, d'allà i del món. Retrobem la pluja, ara que ha tornat a ploure com les primaveres d'abans, les mans, el temps que roda, el País Basc amb tots els seus colors, Madrid i la llibertat intuïda, les veles i els vents, els desigs, les emocions, el país d'Itàlia d'Annalisa. Però també les contradiccions de la societat contemporània, les derives autoritàries, el feixisme desplegat, la guerra que havíem perdut tots, els dirigents de la lluita en la clandestinitat. Desfila davant nostre una llengua que té tots els accents i la riquesa profunda dels mots que s'escapen i es perden i que hem de retrobar i recuperar per salvar-los i servir-los i salvar-nos.

Amb Raimon hem vist la por i la fam i "homes plens de raó tancats a la presó", com ara. Però s'ha d'entendre Raimon i s'ha de viure si es vol construir un futur només possible si no dilapidem el passat que expliquen totes aquestes cançons.

CLÁSICA

Rattle, el progresivo

OBRAS DE WIDMANN, LUTOSLAWSKI Y BRAHMSDirector: Simon Rattle.
Orquesta Filarmónica de Berlín.
Auditorio Nacional, 7 de junio.

LUIS GAGO

La gira que corona la etapa de Simon Rattle al frente de la Filarmónica de Berlín acaba de cerrarse, tras recalar en Londres, Viena, Ámsterdam, Colonia, Madrid y ayer en Barcelona, en el Palau de la Música. El británico ha encargado varias obras breves para esta temporada de despedida y el honor del adiós internacional ha recaído sobre Jörg Widmann que, con su inteligencia y su desmedido talento, ha escrito para la ocasión una pequeña joya cuyo título, *Danza sobre el volcán*, tiene el doble sentido de describir lo que significa ocupar como principal responsable el podio de la Filarmónica de Berlín y, al mismo tiempo, transmitir una imagen en ningún caso optimista del mundo actual. En un gesto muy característico de Widmann, la obra comienza y concluye *sin* Rattle. Prólogo y epílogo tienen clara impronta jazzística, aunque los aplausos extemporáneos del público cuando apareció en el escenario, con la orquesta ya tocando, impidieron disfrutar de los 11 compases iniciales, con el arranque marcado por un percusionista con cinco notas haciendo entrechocar en el aire sus palillos, en la mejor tradición de los baterías de jazz. Las tornas se invierten al final, cuando abandona el podio y deja sola a la orquesta, que en los 12 compases conclusivos retoma los ritmos y armonías del jazz del comienzo.

Entre medias, en cambio, la música semeja un magma creciente, grandes masas de lava que surgen tras asomarse en un principio al cráter del volcán. Widmann ha confesado que su inspiración inicial fue la extraordinaria frase de Georg Büchner en *Woyzeck*, "El hombre es un abismo, y uno siente vértigo al mirar hacia abajo", que luego cantaría *Wozzeck* en el segundo acto de la ópera de Berg. Tras vislumbrar el horror, el humor queda ya entonces como la

Simon Rattle con la Filarmónica de Berlín, en Madrid. / MONIKA RITTERSHAU

única salida. Estrenada el pasado 27 de mayo en la Philharmonie de Berlín, no es difícil augurar un largo recorrido a esta breve pero muy sustanciosa obra de Widmann: todos, en todas partes, quieren una nueva obra suya y, tras esta enésima muestra de su talento, nadie puede extrañarse de ello.

Frescura e inspiración

Witold Lutoslawski compuso su *Tercera sinfonía* para otra gran pareja de hecho, la Sinfónica de Chicago y Georg Solti, que la estrenaron en 1983. Escrita de un solo trazo, aunque concebida como un movimiento preparatorio de otro principal, mantiene intactas la frescura de su inspiración y su arrebatadora originalidad. Programarla en esta gira dice mucho sobre cómo quiere ser recordado Rattle tras sus 16 años berlineses. Comandó con tremenda autoridad una versión que fue de menos a más: cuando esas auténticas ráfagas de sonido que producen los distintos bloques en que se desmembra la orquesta, surcadas de breves y ocasionales pasajes de "contrapunto aleatorio", cobran mayor peso y densidad, Rattle empezó también a hacer subir la temperatura de la interpretación.

Con su pléyade de grandes solistas al completo, la orquesta mostró la magnitud de sus poderes, aunque, como afirma Widmann, esta es una orquesta que se siente

a gusto cuando tocan todos sus instrumentistas, cuando pueden mostrar la envergadura de sus credenciales con un *tutti* orgulloso y omnímodo. A la Filarmónica de Berlín le gusta escucharse, y no es para menos.

Si el Rattle moderno había mostrado dominio, empatía y profusión de ideas, en la *Primera sinfonía* de Brahms se invirtieron los términos y la sensación es que en este repertorio es él quien ha aprendido más de sus músicos que a la inversa. Fue una interpretación de nuevo ostentosa en lo sonoro (¡16 primeros violines!), pero muy poco idiomática, sin densidad, sin tensiones y, lo que es peor, sin atisbos de emoción. El Rattle progresivo, por utilizar el mismo adjetivo que Schönberg aplicó a Brahms, es infinitamente más interesante que el Rattle clasicista. En la larga historia de Ibermúsica han dirigido esta obra en Madrid músicos como Claudio Abbado, Daniel Barenboim, Sergiu Celibidache, Carlo Maria Giulini o Nikolaus Harnoncourt, una relación que corta el aliento, y no puede decirse, desgraciadamente, que Rattle pueda situarse en su estela. Pero si lo que quería el británico era mostrar cuál ha sido su papel en la historia centenaria de la Filarmónica de Berlín, ha logrado su objetivo a las mil maravillas, con sus virtudes y carencias, haberes y debes, luces y sombras. Por sus obras lo recordaremos.

11 Junio, 2018

VIDA SOCIAL

400 participants a la Caminada Down Lleida

La Caminada Down Lleida va aplegar ahir a 400 caminants en una jornada que va comptar amb el suport de La Paeria-Ajuntament de Lleida, La Tagliatella i BBVA.

Assemblea anual dels Amics del Bacallà

Els Amics del Bacallà van celebrar l'assemblea anual guardant un minut de silenci en record del que va ser soci d'honor el Sr Emilià Astudillo. En el transcurs del acte es va portar a terme la investidura dels nous Amics, els Srs. Lluís Tarroch i Jordi Solé.

'Txernòbil, la ciutat del silenci', a Alguaire

La biblioteca d'Alguaire va acollir una xerrada-col·loqui sobre Txernòbil. L'acte va propiciar un debat sobre efectes secundaris i també sobre les alternatives a l'energia nuclear.

La Candela ja està aquí!!!

El passat 3 de juny va néixer aquesta preciositat. Et desitgem que tinguis una vida llarga i plena d'aventures!! Moltes felicitats als pares, Ona i Braulio, als avis i la resta de família.

Que tinguis bona jubilació Pere!!!

"Aquest rodamón ja en fa 65. Per molts anys Pere. La teva família et desitja una bona jubilació."

Visita al Palau de la Música

La Coral Estel Belles Arts Lleida va visitar i fins i tot va cantar al gran Palau de la Música en commemoració del seu 35è aniversari. Per la tarda va fer una visita a la basilica de Santa Maria del Mar i el museu del Born.

El Concurs de Piano Ricard Viñes, entre els més importants del món

La dotació econòmica del primer premi augmenta fins als 12.000 euros

El concurs Internacional de Piano Ricard Viñes presenta en la seva 23a edició com a principal novetat l'organització d'una prova final amb un concert de piano i acompanyament d'una orquestra simfònica, a l'estil dels concursos més reconeguts del món.

Lleida
REDACCIÓ

El concurs, que es desenvoluparà del 26 al 30 de juny, ha donat un salt qualitatiu en aquesta edició que coincideix amb la celebració de l'Any Viñes en el 75è aniversari de la seva mort.

En la presentació d'ahir, el director del concurs, Jordi Benseny, i la directora de l'Auditori Municipal Enric Granados, Puri Terrado, van destacar que un centenar de reconeguts pianistes de llocs tan diversos com Japó, Xina, Corea del Sud, Estats Units i la major part d'Europa han volgut participar, una xifra rècord, dels quals el jurat n'ha seleccionat finalment

FOTO: Hermínia Sirvent / La presentació va fer-se ahir a l'Auditori

29. El calendari del concurs comença el dijous 21 (18.00 hores) amb l'activitat *Vine a tocar el piano a la plaça Ricard Viñes!*, on la ciutadania podrà tocar una peça musical. El dimarts 26 i dimecres 27 es disputaran les proves eliminatòries, el dijous 28 (9.30 hores) serà la semifinal i el dissabte 30 (19.00 hores) els finalistes faran un concert de piano acompanyats de l'Orquestra Simfònica del

Vallès.

Quant a la dotació econòmica dels premis, també s'ha incrementat enguany. El primer premi serà de 12.000 euros, a més d'un concert al Palau de la Música de Barcelona i un altre a l'Auditori Enric Granados; el segon és de 6.000 i el tercer de 3.000. També hi ha un premi de 1.000 euros per la millor interpretació del repertori de Ricard Viñes.

10 Junio, 2018

La soprano Laura del Río durante un concierto. | LP / DLP

Laura del Río en el Auditorio

La soprano interpreta un repertorio de grandes piezas de ópera y zarzuela acompañada por el pianista Juan Francisco Parra

LA PROVINCIA / DLP
 LAS PALMAS DE GRAN CANARIA

La soprano Laura del Río, acompañada por el pianista Juan Francisco Parra, ofrece hoy, a las 12.30 horas, en el Auditorio Alfredo Kraus un repaso de óperas y zarzuelas emblemáticas.

En cuanto a las óperas, el programa incluye las piezas *Quando me'n vo'* (*La Bohème*), *De' lieti auguri* (*La Sonnambula*), *Lascia ch'io pianga* (*Rinaldo*), *Ah, voi condur volete... Ah, donatè il caro sposo* (*Il signor Bruschino*), y *È strano... Ah! fors'è lui... Sempre libera* (*La Traviata*). Y en lo que respecta a la zarzuela serían *Noche hermosa* (*Katuska*), *Lágrimas*

mías (*El anillo de hierro*), *Salida de Cecilia* (*Cecilia Valdés*), *A través de mis cristales* (*Sueños de oro*), y *Me llaman la primorosa* (*El barbero de Sevilla*).

La soprano Laura del Río, en su trayectoria reciente, debutó *Violetta* en la ópera *La Traviata* de Verdi en el Palau de la Música, además de su interpretación de Lauretta en la ópera *Gianni Schicchi* en Berlín, Marina en la ópera *Marina de Arrieta*, Rosa en *Maruxa de Vives*, *La Coribanti* en *L'impresario in angustie* de Cimarosa...entre otros. Además, realiza diversos recitales líricos en el ámbito nacional e internacional, resaltando el espectáculo *Tutto Opera* en Palau de la Mú-

sica. En 2018 obtuvo el Primer Premio en el V Certamen de Zarzuela de Valleseco.

Juan Francisco Parra comenzó sus estudios musicales en el Conservatorio Superior de Música de Las Palmas de Gran Canaria. Completa su formación en el Konservatorium für Musik und Theater de de Berna (Suiza). En 1992 obtiene el primer premio en el concurso de piano Pedro Espinosa. En este mismo año realiza una gira de conciertos tocando en Alemania, Austria, Hungría e Italia. Ha participado como pianista repertorista en diferentes cursos. **Las Palmas de G. C., 12.30 horas.** | Auditorio Alfredo Kraus, Avda. Príncipe de Asturias

11 Junio, 2018

Avui fa una setmana que vam assistir a una de les cerimònies de lliurament de premis més interessants i agosarades que es recorden. Ni Gaudí ni Grammy ni Emmy ni Oscar: el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes lliurat al Palau de la Música. Des que el president Jordi Cuixart és en presó preventiva (sic) a Soto del Real, l'entitat no ha parat de créixer en nombre de socis i ara ja passa dels cent vint mil.

Aquest Òmnium puixant va proposar una celebració del 50è Premi d'Honor a Quim Monzó gens ortodoxa. D'entrada, van repartir carotes de dimoniet. Els angelets pintats al Palau amb la cara de Raimon Obiols es van tapar els ulls quan una equipada *superwoman* es va acomiadar d'un *superman* nu agafant-lo de la cigala, en una encaixada inoblidable. Després, es van tapar les orelles mentre un pletòric Albert Pla entonava *La juerga catalana* i fent cantar a cor què vols tot el Palau: "Bona nit, molt bona

EL RUM-RUM
Màrius Serra

La prosòdia de la protesta

Membres destacats d'Òmnium han desenvolupat una tècnica percussora molt eficaç per propiciar un final gradual de la protesta

nit, me'n vaig al llit, estic borratxo soc feliç!".

Abans i després de l'acte, el crit més escoltat va ser el de "llibertat, llibertat" en bucle, amb la variant "llibertat presos polítics" i, cap al final, "independència". La mètrica dels eslògans canvia segons el nombre de síl·labes que cal encabir en cada crit. Del patró creixent 1, 1-2, 1-2-3-4-5-6 que generen les sis síl·labes del mot in-de-pen-dèn-ci-a, passem a un més monòton 1-2-3, 1-2-3 equivalent a les de lli-ber-tat lli-ber-tat. En el cas de la variant "llibertat, presos polítics" en el segon hemistiqui cal encabir les cinc síl·labes de "pre-sos-po-li-tics" en tres temps, tot accelerant-ne la dicció. Molta gent s'ajuda picant de mans per no perdre's en aitals acceleracions prosòdiques. Així, tant al Palau dilluns passat com en molts actes durant aquesta llarga presó preventiva dels reus represaliats, la protesta s'allarga més del compte i molta gent acaba picant rítmicament de mans, encara que sigui en silenci o murmurant la consigna.

Dilluns em vaig adonar que diversos membres destacats d'Òmnium Cultural, a la mateixa fila on seia el premiat Monzó, havien desenvolupat una tècnica percussora molt eficaç per propiciar un final gradual de la protesta sense que ningú se sentís censurat ni tingués la impressió que havia protestat poc. Quan ja feia una estona llarga que ressonava el "lli-ber-tat lli-ber-tat" picant rítmicament de mans, els líders de l'operació acceleraven els aplaudiments com uns vers mestres de la rumba i, en molt poca estona, aconseguien que la cadència rítmica evolucionés cap a un pluja fina d'aplaudiments que començava al seu voltant i arrossegava la resta d'espectadors cap a una càlida ovació que tancava la protesta. Sempre m'ha semblat absurd que en molts enterraments s'aplaudeixi el difunt. En canvi, trobo profundament encoratjador aplaudir els captius absents als quals desitgem tornar a veure. Al carrer, i no pas en filmacions fetes amb càmera oculta.

► 10 Junio, 2018

BARCELONEJANT

JAVIER
Pérez Andújar

Veure per descreure

FERRAN NADEU

►► Daniel G. Andújar davant d'una de les seves obres exposades a la Fundació Suñol sota el títol 'Los desastres de la guerra', aquesta setmana.

Girebé sempre va tot de negre, texans, samarreta, com un rocker o igual que aquells tècnics que acompanyen els rockers o que als teatres mouen les coses de l'escenari sense que ningú s'hi fixi encara que tothom els vegi. Tots dos som **Andújar** de mare, però les nostres mares no són família. No és el mateix ser **Andújar** de mare que de pare. Ho he vist en els meus cosins. Per ells el cognom marca un caràcter i una estirp. Els **Andújar** de mare ho portem amb escepticisme. Ningú més descregut que **Daniel G. Andújar**, però de la mateixa manera que per esmorzar –o desdejunar– primer s'ha d'estar en dejú, per descreure s'ha d'haver cregut abans. ¿En què va creure aquest artista? Les vegades que hem parlat m'ha fet l'efecte que li agraden les coses properes.

Aquests dies, **Daniel G. Andújar** té dues exposicions alhora, una sobre la clonació com a mitjà per salvar l'art del totalitarisme (per descomptat, és una ironia), i una altra

sobre la hipocresia artística a Barcelona.

A la Fundació Suñol, **Daniel G. Andújar** ha portat el treball que va fer l'any passat, 2017, a Atenes i a Kassel per a la documenta 14, i a què va donar el nom de *Los desastres de la guerra*, igual que la sèrie de **Francisco de Goya**. Per primera vegada des que es va inaugurar el 1955, Kassel ha celebrat la documenta juntament amb una altra ciutat. De formar part de l'Alemanya nazi a quedar devastada per les bombes aliades, Kassel és origen i final de la guerra. I aquesta ferida l'ha volgut curar amb art contemporani.

Daniel G. Andújar recorre a l'art grec per recordar que els nazis se'l van apropiat (igual que els mites primitius, com el foc i la nit). Tria obres clàssiques, fotografia Neptuns, Victòries, discòbols des de diferents punts de vista, i amb un *software* els reproduïx en plàstic utilitzant una impressora 3D. Tot això va lligat al seu sentit del treball més humil, el que realitza el que es deia, fins fa

Daniel G. Andújar recorre a l'art grec per recordar que els nazis se'l van apropiat

Proposa erigir l'estàtua d'un polític amb un maletí, com a homenatge al 3%

poc, el poble. A Atenes va confrontar un taller popular de les falles amb un prestigiós taller del Pireu de rèpliques artístiques, que subministra a tots els museus del món amb l'aval d'originalitat del Govern. I a Kassel, davant l'esglai de l'alcalde, la nit de Sant Joan va treure de la galeria una de les seves pròpies peces en caixes com les que es van utilitzar per evacuar els museus del Prado i del Louvre durant les guerres, i va demanar als fallers que la cremessin al jardí mentre tres músics valencians interpretaven *A las barricadas* amb dolçaina i tambor.

Viu i mort alhora

Fa 12 anys que **Daniel G. Andújar** viu a Barcelona. Coneix les escultures, els monuments que recorren els nostres carrers, les nostres façanes..., i els ha fotografiat (ell li diu que se n'apropia), s'ha apoderat d'aquestes obres per tornar-les a reproduir en plàstic. Sobre el que ens comunica aquest entorn artístic tracta la seva

altra exposició, a la galeria Àngels Barcelona. Es titula *El gat de Schrödinger* en al·lusió a aquesta teoria que diu que un gat pot estar viu i mort alhora. (Jo crec que això només ens passa mentre som vius). Per exemple, el que existeix i no existeix alhora és la condició d'exemplaritat per a l'espai públic que defensa l'ajuntament. Això es va veure quan van retirar l'estàtua d'Antonio López, ja que es va convertir aquest empresari i negrer en el boc expiatori que salvava del càstig tota una classe enriquida amb el tràfic d'esclaus, la intocable i sempiterna burgesia catalana.

Però, ¿què simbolitzen la resta de les escultures de Barcelona? **Daniel G. Andújar** ha partit del nu femení que hi ha a la plaça de Catalunya, l'estàtua de **Josep Clarà**, per disposar al seu voltant una galeria d'imatges on mostra l'aclaparadora quantitat d'art escultòric que presenta la dona com a objecte per tot el centre de Barcelona. Entre aquestes làmines ha colat el cap femení, obra de **Jaume Plensa**, instal·lada davant del Palau de la Música. A l'imprimir-la en 3D, ha manipulat l'estàtua de

A la Fundació Suñol hi ha portat el treball que va fer l'any passat a Atenes i a Kassel

La seva altra mostra, a l'Àngels Barcelona, reflexiona sobre la hipocresia artística

Clarà, de vegades deformant-la com un lluitador de sumo i d'altres envellint-la com a **Matusalem**. Una de les alternatives que **Daniel G. Andújar** proposa per suplir aquestes escultures pagades per la vella burgesia és erigir l'estàtua d'un polític amb un maletí, impresa en color iPhone or, al mig de la plaça Sant Jaume, entre l'Ajuntament i la Generalitat com a homenatge al 3%.

En la mateixa exposició, dos vídeos mostren en paral·lel el demantellament del monument a **Antonio López** i un enregistrament recent en què els artistes de la plaça del Pi pinten, retraten, una model ajaguda nua a terra. La musa en carn i ossos, portada a l'extrem de la *performance*. I al soterrani de la galeria, hi espera un sofà davant d'una pantalla, el cinema a casa per escoltar la veu del seu amo. Aquí es passen sense parar dos vídeos institucionals de promoció de la ciutat, un que va realitzar el govern municipal convergent i un altre realitzat pel govern municipal comú. El que es percep és que el discurs del poder sempre és el mateix encara que es pretengui comunicar coses diferents. Un descregut és algú que ha renunciat a la fe. ■

BIBLIOTEQUES PÚBLIQUES, EL NOSTRE COMPROMÍS

TRIBUNA

Llorenç Carrió

Regidor de Cultura del ayuntamiento de Palma

El discurs de **Quim Monzó** al Palau de la Música, en recollir el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes aquesta mateixa setmana, va ser una defensa del llibre i també –i sobretot– a la Biblioteca Pública, encara que sigui en la seva versió més romàntica: el bibliobús. Els bibliobusos iniciaren la seva tasca a Catalunya en els anys de la Mancomunitat per a acostar els llibres i la lectura als llocs més recòndits, i varen tenir un paper fonamental durant la Guerra Civil, cosa poc coneguda, al front d'Aragó.

Per a molts combatents rebre aquests llibres va fer possible els seus únics moments d'esbarjo i segurament d'oblit davant la situació dantesca en què es trobaven. Aquest servei impecable, el prestaven dones valentes que posaren la seva vida en perill i que havien après el seu ofici a l'Escola Superior de Bibliotecàries, una institució d'ensenyament modèlica en molts sentits.

A la xarxa de biblioteques municipals de Palma encara no disposam de bibliobusos, però volem posar en valor el que tenim perquè, sense cap mena de dubte, ajuda molts ciutadans i ciutadanes i podem afirmar que sense les biblioteques Palma seria francament pitjor. Hem de dir que la nostra xarxa de vint biblioteques municipals no és encara homologable a la d'altres ciutats, algunes són deficitàries i no disposen dels espais ni horaris adequats, però segueixen donant un gran servei, i tot això és mèrit sobretot del seu personal preparat i il·lusionat amb la seva feina diària.

Des de l'inici d'aquest mandat, som co-neixedors d'aquesta situació i ens n'hem ocupat, a diferència del que passava abans: el llegat anterior va ser el tancament de cinc biblioteques, l'externalització de dues i l'abandonament progressiu de les altres. Aquests anys hem fet millores de la xarxa que volem reivindicar, malgrat la llei Montoro, la qual té un efecte demolidor en els municipis.

Així, seguint el pla de biblioteques municipals de Palma hem dotat el servei de més personal, de dues places d'ajudant i quatre més d'auxiliars, bàsiques per a poder dur endavant qualsevol projecte; hem creat el dipòsit circulant de llibres de Sant Miquel; hem millorat l'accessibilitat i les instal·lacions de les biblioteques de Sant Jordi, Son Rapinya, Ramon Llull, Son Fortesa; hem instaurat zones infantils a les de Santa Catalina, Son Fortesa i Sant Jordi; hem incrementat la dotació per a l'adquisició de fons;

hem impartit cursos de formació per al personal de biblioteques, i hem fomentat la lectura mitjançant activitats infantils i clubs de lectura, que han passat d'un a cinc, algun tan destacat com el de temàtica africanista de la biblioteca de Son Gotleu, i se'n preveuen més.

El dissabte passat segurament culminarem l'actuació més destacada d'aquest mandat, encara que no serà la darrera; el trasllat de la biblioteca del Molinar a l'edifici de Sa Petrolera. Em sembla evident explicar, per tant, que no és per a nosaltres un simple trasllat, sinó la demostració del nostre compromís amb la biblioteca pública. En aquest sentit, em sembla de justícia agrair la feina feta per la conselleria de Medi Ambient, Agricultura i Pesca, sense la generositat de la qual no hauria estat possible que l'Aula de la Mar, el Centre de Recursos d'Educació Ambiental i la biblioteca del Molinar compartissin aquest edifici. Així s'ha aconseguit reunir una biblioteca pública, un centre d'interès important especialitzat en medi ambient, situat davant la mar, amb una sala d'estudi polivalent, una secció infantil i juvenil, més accessible, amb millors horaris (de dilluns a divendres matí i tarda i dissabte matí) i ben dotat de personal.

► **D'altra banda, voldria aprofitar** per a recordar una altra vegada d'on sorgeix la biblioteca pública. Biblioteques elitistes n'hi ha hagut sempre: la d'Alexandria és tal vegada la més famosa; la del monestir d'*El nom de la rosa*, la més ben novel·lada, i la pública és aquella fruit del noucentisme, un moviment cultural i polític que va suposar un impuls bibliotecari de primer ordre i que es va anar consolidant durant l'època republicana, amb uns valors cívics que reclamaven la importància de crear les infraestructures necessàries per a acostar la cultura a tota la ciutadania.

Eugeni d'Ors i Jordi Rubió en foren els primers precursors a l'Estat i definiren com havien de ser aquelles biblioteques ara fa cent anys: "Disposarem d'un edifici emblemàtic, proporcionant espais tranquils i acollidors, obrint en uns horaris amplis i adequats. Aïllat d'altres edificacions i voltats només d'aire i vegetació. Així, les biblioteques tindran espais independents, secció infantil, fons seleccionats, accés lliure als prestatges i personal preparat." Totes aquests premisses es cobreixen a la nova biblioteca del Molinar, a les quals cal afegir els avenços tecnològics del segle XXI, que donen resposta a l'evolució de la societat i a les necessitats dels usuaris.

TV3 - TN Cap de setmana Migdia

9-6-2018

El Telenotícies Cap de setmana Migdia tancava l'edició amb el reportatge del **concert de Simon Rattle amb els cors de l'Orfeó Català** al Petit Palau i amb la Filharmonica de Berlín a la Sala de Concerts (cicle BCN Clàssics), divendres 8 de juny. La peça inclou **declaracions de Simon Halsey**, que explica perquè el concert del director amb el cors és tant important (perquè "és la primera vegada que Rattle dirigeix un concert només amb cor") i del músic de l'orquestra Joaquín Riquelme. Es tracta del darrer concert de la gira de l'orquestra alemanya amb la que Rattle s'acomiada com a director titular de la mateixa.

Enllaç:

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/telenoticies-migdia/simon-rattle-sacomiada-del-palau-de-la-musica-com-a-director-de-la-filharmonica-de-berlin/video/5770957/>

Enllaç (minut 44:48)

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/telenoticies-migdia/telenoticies-cap-de-setmana-migdia-09062018/video/5770947/>

The screenshot shows a web browser window displaying the CCMA website. The address bar shows the URL: www.ccma.cat/tv3/alacarta/telenoticies-migdia/simon-rattle-sacomiada-del-palau-de-la-musica-com-a-director-de-la-filharmonica-de-berlin/video/5770957/. The website header includes navigation links like CATALUNYA RÀDIO, NOTÍCIES, ESPORTS, CULTURA, EL TEMPS, DIRECTES, A LA CARTA, and a search bar. The main content area features a large video player showing a choir performing on stage. Below the video, the title 'Simon Rattle s'acomiada del Palau de la Música com a director de la Filharmonica de Berlín' is displayed, along with the date '09/06/2018' and social media sharing options. A short text snippet describes Simon Rattle's departure from the Berlin Philharmonic and his final concert with the Orfeó Català. To the right of the video player, there is a sidebar with a 'Liceu Òpera Manon Lescaut' advertisement and a section titled 'AVUI DESTAQUEM' featuring video thumbnails for 'QUATRE GATS', '30 MINUTS Hackers 1-0', and 'L'OFICI DE VIURE'. At the bottom, there is a 'Telenotícies cap de setmana migdia - 09/06/2018' section and a 'Mostra-ho tot' button. The browser's taskbar at the bottom shows various open applications and the system clock indicating 09:45 on 11/06/2018.

Cançó d'amor i... Login Hub | Kan... KM+ PR-2018061107... Sol Gabetta i Be... Publica a Facebo... Simon Rattle Usuari

www.cma.cat/tv3/alacarta/telenoticies-migdia/simon-rattle-sacomia-del-palau-de-la-musica-com-a-director-de-la-filharmonica-de-berlin/video/5770957/

3 alacarta BUSCA VÍDEOS: Últims dies Per programes Per col·leccions Cerca un vídeo

3 **Liceu òpera Manon Lescaut**
Gran Teatre del Liceu
Em dic Manon Lescaut. Soc desig. Soc un caprici. Soc l'amor fatal. A partir 11€. 7-22 juny

Simon Halsey | director dels cors de l'Orfeó Català
És la primera vegada a la vida que dirigeix un concert només de cor.

TELENOTÍCIES TOTS ELS VÍDEOS WEB DEL PROGRAMA

Simon Rattle s'acomiada del Palau de la Música com a director de la Filharmonica de Berlín
09/06/2018 f t o e m + 4 INSEREIX

El carismàtic director de la Filharmonica de Berlín, Simon Rattle, ha fet el seu darrer concert de la gira europea de comiat d'aquest càrrec. I l'ha fet al Palau de la Música, on també ha dirigit els cors de l'Orfeó Català. Ara, Rattle encara farà un parell de concerts a Alemanya per després dirigir la Simfònica de Londres.

AQUEST CLIP ÉS DE:
Telenotícies cap de setmana migdia - 09/06/2018

AVUI DESTAQUEM
QUATRE GATS Alex Salmond 00:49:48
30 MINUTS Hackers 1-0 00:34:02
L'OFICI DE VIURE Tornar a néixer 00:28:39

AHIR **MÉS**
3 24 3 3 3
21:00 Telenotícies vespre

Recull de premsa...pdf Mostra-ho tot

Cançó d'amor i... Login Hub | Kan... KM+ PR-2018061107... Sol Gabetta i Be... Publica a Facebo... Simon Rattle Usuari

www.cma.cat/tv3/alacarta/telenoticies-migdia/simon-rattle-sacomia-del-palau-de-la-musica-com-a-director-de-la-filharmonica-de-berlin/video/5770957/

3 alacarta BUSCA VÍDEOS: Últims dies Per programes Per col·leccions Cerca un vídeo

3 **Liceu òpera Manon Lescaut**
Gran Teatre del Liceu
Em dic Manon Lescaut. Soc desig. Soc un caprici. Soc l'amor fatal. A partir 11€. 7-22 juny

TELENOTÍCIES TOTS ELS VÍDEOS WEB DEL PROGRAMA

Simon Rattle s'acomiada del Palau de la Música com a director de la Filharmonica de Berlín
09/06/2018 f t o e m + 4 INSEREIX

El carismàtic director de la Filharmonica de Berlín, Simon Rattle, ha fet el seu darrer concert de la gira europea de comiat d'aquest càrrec. I l'ha fet al Palau de la Música, on també ha dirigit els cors de l'Orfeó Català. Ara, Rattle encara farà un parell de concerts a Alemanya per després dirigir la Simfònica de Londres.

AQUEST CLIP ÉS DE:
Telenotícies cap de setmana migdia - 09/06/2018

AVUI DESTAQUEM
QUATRE GATS Alex Salmond 00:49:48
30 MINUTS Hackers 1-0 00:34:02
L'OFICI DE VIURE Tornar a néixer 00:28:39

AHIR **MÉS**
3 24 3 3 3
21:00 Telenotícies vespre

Recull de premsa...pdf Mostra-ho tot

CAMBRA

SOL GABETTA I BERTRAND CHAMAYOU INICIEN ELS ACTES DE LA DIADA PAU CASALS 2018 AL PALAU DE LA MÚSICA

La Fundació Pau Casals (Premi Nacional de Cultura 2018) i la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, en el marc de quarta edició de la Diada Pau Casals Barcelona, presentaran al Palau de la Música Catalana el proper dimarts 12 de juny (20.30 h) un concert amb la violoncel·lista Sol Gabetta acompanyada pel pianista francès Bertrand Chamayou. Els músics interpretaran obres de Schumann (*Cinc peces d'estil popular, op. 102*), Britten (*Sonata en Do major, op. 65*) i Chopin (*Sonata en Sol menor, op. 65*). Abans de l'inici del concert –sempre protagonitzat per músics prestigiosos d'arreu del món, de generacions diverses i coneixedors i intèrprets d'obres del repertori de

Pau Casals—, Marta Casals Istomin, cofundadora i presidenta de la Fundació Pau Casals, dirigirà un breu parlament al públic assistent. En la roda de premsa de presentació de la Diada Pau Casals Barcelona 2018, Jordi Pardo, director general de la Fundació Pau Casals, va explicar que *“amb actes com la Diada, la Fundació vol mantenir vius l’excel·lència musical i el llegat humanístic de Pau Casals, i transmetre els seus valors a les noves generacions”*.

El 14 de juny de l’any passat Mischa Maisky i Lily Maisky van protagonitzar el concert al Palau de la Música Catalana. © Antoni Bofill

L’elecció dels músics convidats a realitzar aquest concert tan significatiu està vinculada sempre a la relació dels músics amb la figura de Pau Casals i a un programa que tingui relació concreta amb la trajectòria musical del músic català. En aquest cas, la violoncel·lista argentina ha tingut com a referent des dels inicis de la seva carrera la figura del músic català, i el programa escollit reflecteix tant l’admiració vers Pau Casals com la voluntat de perpetuar-ne el llegat. Junt amb el pianista Bertrand Chamayou interpretaran una obra que va formar part habitual del repertori del músic català, com són les *Cinc peces d’estil popular, op. 102* de Schumann, però alhora també interpretaran una obra

de Benjamin Britten que, malgrat no tenir contacte amb Pau Casals, sí que va quedar molt impressionat pels efectes de la Guerra Civil Espanyola durant una visita a Barcelona i va ser un defensor actiu de la pau, igual que Pau Casals. En les properes edicions està previst que hi actuïn el Quartet Casals, els violoncel·listes Alban Gerhardt, Steven Isserlis i els germans Renaud i Gautier Capuçon.

Amb aquest concert la Fundació Pau Casals també vol expressar i donar fe del vincle històric i simbòlic de Pau Casals amb el Palau de la Música Catalana. En aquest sentit, Mariona Carulla, presidenta de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, va recordar que l'any 1920 Pau Casals va crear, al Palau, l'Orquestra Pau Casals, la qual va ser el referent històric de l'actual Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC). I que va ser al Palau de la Música Catalana on es celebraven els concerts matinals de l'Associació Obrera de Concerts que el mestre Casals va impulsar per apropar la música a la classe treballadora.

Pau Casals. © Fritz Henle

La Diada Pau Casals 2018 també inclou altres esdeveniments. Tot i que la Diada correspon al dia 16 de juny –aquest dia del 1934 l'Ajuntament de Barcelona va nomenar Pau Casals fill adoptiu de la ciutat–, dos dies abans, el 14 de juny (20 h), tindrà lloc un acte commemoratiu al Turó Park de Barcelona, obert a tota la ciutadania. Hi haurà les actuacions de l'Orquestra Montsalvatge de l'IEA Oriol Martorell, l'Orquestra Amadeus del projecte Vozes i d'un grup de quaranta violoncel·listes dirigits per Josep Pons. D'altra banda, i com a novetat d'aquesta quarta edició, la Diada Pau Casals se celebrarà també a Montevideo (Uruguai), gràcies a un acord de col·laboració institucional que permetrà diferents iniciatives culturals i commemorar l'impacte de la presència de Pau Casals en aquell país. El 15 de juny, doncs, a Montevideo, l'Orquestra Juvenil del SODRE de l'Uruguai celebrarà un concert d'homenatge al mestre, en record de la seva presència l'any 1931 per inaugurar la principal sala simfònica del país, així com els concerts i les activitats culturals que hi dugué a terme l'any 1937, acompanyat de Margarita Xirgu.

Com dèiem, el 16 de juny de 1934 l'Ajuntament de Barcelona va nomenar Pau Casals fill adoptiu, li va concedir la Medalla de la Ciutat i posà el seu nom a l'avinguda que va des de la plaça de Francesc Macià fins a l'entrada del Turó Park. L'any 2015 es va celebrar la primera Diada Pau Casals Barcelona i el 2016 l'Ajuntament de Barcelona la va institucionalitzar. Així doncs, la Diada Pau Casals es celebra anualment per homenatjar i recordar la figura d'un dels noms més universals de la cultura catalana, en una celebració oberta a tothom i amb vocació de créixer.

*Imatge destacada: la violoncel·lista Sol Gabetta. © Uwe Arens